

1817 2. Beh. af Lovf. om Udfærdig. af reglement. Bestemm. for Benytt. af Havne.

1818

Genstilling, og det tilmed ved Udtrykket „i Umindelighed“ er overladt Ministeren at fravige den, hvor det findes hensigtsmæssigere.

Ordf. Jeg kan i det Hele slutte mig til de Udtalelser, som vi i dette Døgn hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), der tilligemed mig udgjør Mindretallet i Udvalget. Jeg skal derfor kun tillade mig et Par udfyldende Bemærkninger. Flertallet har ved Siden af, at det har ment overhovedet at maatte udtale sig misbilligende om, at der er udstedt en foreløbig Lov i det foreliggende Tilfælde, tillige anført et Par Omstændigheder, som det betragter særdeles graverende, og det er herom, at jeg vil udtale nogle Ord. Det første Punkt, som jeg skal ytre mig om, er, at Flertallet i sin Betænkning har udtalt sig imod, at den foreløbige Lov ikke alene omfatter Kjøbenhavns Havn, men ogsaa andre Havne, idet man mener, at der kun kan være Tale om paatrængende Tilfælde for Kjøbenhavns, men ikke for de andre Havnes Vedkommende. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at det forekommer mig ikke, at dette Argument har nogenformelt Betydning. Naar man alligevel skulde udstede en Lov for Kjøbenhavns Havn, saa vilde det dog have været besynderligt ikke at tage de andre Havne med, thi om det end maa indrømmes, at Faren for de andre Havnes Vedkommende ikke kan have været saa betydelig som for Kjøbenhavns Havns Vedkommende, saa at det allsaa maatte siges, at Forholdene i de andre Havne muligen ikke i og for sig kunde foranledige Udstedelsen af en foreløbig Lov, skjøndt Forholdene i Kjøbenhavns Havn kunde gjøre det, saa er det dog aabenbart, at, naar en foreløbig Lov om det paagjældende Forhold dog skulde udkomme, vilde det have været usorvarligt, om Regjeringen ikke ved denne ogsaa vilde have sørget for, at den Fare blev fjernet, som det ikke kan nægtes kunde være tilfælde i andre Havne, om end i en mindre Grad. Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om de i Loven fastsatte Straffebestemmelser, som Flertallet mener helst burde have været udeladte, saa vil jeg tilstaa, at jeg heller ikke forstaaer Flertallets Begrundelse heraf. Det forekommer mig omvendt, at det har været langt mere hensynsfuldt fra Regjeringens Side, at den har optaget den givne Bestemmelse, hvorom der vitterlig har været Enighed tilfælde, imellem Regjeringen og de forskjellige Dele af den lovgivende Magt, end om den havde overladt dette frit til Domstolenes Afgjørelse. Allsaa, selv om det kan indrømmes, at

Regjeringen kunde have handlet saaledes, saa skal jeg ikke lægge Dølgemaal paa, at det er min Anskuelse, at den har handlet mere hensynsfuldt overfor den lovgivende Magt ved at undlade dette. Den har i Loven optaget den Straffebestemmelse, med Hensyn til hvilken der i begge Thing har været afgivet Tilslutning. Overhovedet kan det, at Regjeringen har ladet Loven udkomme netop saaledes som den er gaaet igjennem dette Thing gjennem Afstemningen i tre Behandlinger, paa ingen Maade siges at være Andet end hensynsfuldt handlet lige over for os. Hvad angaar Spørgsmaalet om Tillid eller Mistillid til Ministeriet, da skal jeg sige, at det heller ikke forekommer mig, at dette Argument har med Sagen at gjøre. Spørgsmaalet om Tillid og Mistillid kan have Betydning med Hensyn til, om Regjeringen skal blive eller ikke blive, men det kan aabenbart ikke berøre det Spørgsmaal, om Regjeringen skal udøve sin Regjeringsmyndighed paa den ene eller paa den anden Maade i et Tilfælde som det omhandlede. Det, som bliver tilbage, og som allsaa bliver det eneste Spørgsmaal, der virkelig foreligger, er dette, om de tilstedeværende Forhold have været af den Art, at Regjeringen maatte antages ikke alene at have juridisk, men ogsaa moralsk Berettigelse til at udstede en foreløbig Lov. Med Hensyn hertil maa jeg formene, at Forholdene jo ere saaledes, at det ikke kan nægtes, at Regjeringen vilde have haft et ikke ringe Ansvar, hvad enten den havde udstedt Loven eller ikke. Det er nemlig ikke alene vist, at Regjeringen har Ansvar for at udstede en saadan Lov, for saa vidt som det kan anses givet, at den lovgivende Magt ifølge Sagens Natur maa — som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) udtalte — være nidkær over for den Paragraf i Grundloven, som handler om foreløbige Love, og derfor i det Hele maa holde paa, at foreløbige Love ikke udstedes, undtagen det virkelig er paatrængende; men det er paa den anden Side lige saa vist, at Regjeringen ogsaa formustigvis maatte have et stort Ansvar overfor den Fare, som — navnlig, naar man ser hen til forskellige Begivenheder i Udlandet — kunde have været tilfælde, naar der ikke itide var taget beskyttende Forholdsregler. I det foreliggende Tilfælde har Regjeringen nu skjønt, at det største Ansvar vilde hvile paa den, hvis den ikke udstedte en foreløbig Lov, og jeg vil tilstaa, at jeg ikke kan være med til at underkende dette Skøn. Jeg kunde meget godt have været med til at udtale til Regjeringen, at Folkethinget i det Hele vilde